

N-VA OP ALBANESE MISSIE IN SERVIË, MACEDONIË EN KOSOVO

Vorig jaar vroegen in België maar liefst 5.455 etnische Albanezen asiel aan. Slechts 5% van de aanvragen werd erkend, maar het einde van de migratiegolf is nog lang niet in zicht. N-VA stuurde eind december haar twee asiel- en migratiespecialisten naar de Balkan om uit te zoeken waarom de Albanezen ons land massaal blijven opzoeken. Met de duidelijke boodschap: 'Blijf thuis.'

Tekst: Peter Dupont / Foto's: Dupont, Belga

In Macedonië en Servië was het straffe eindejaars-televisie. Plots doken er in het avondnieuws twee Belgische volksvertegenwoordigers op met een nieuwjaarsboodschap. Dat de regeringen in Belgrado en Skopje hun Albanese burgers als gelijken moeten behandelen. En dat de Belgische asielcentra nokvol zitten. Dat N-VA als grootste Belgische partij

altijd de Albanese zaak gesteund heeft, maar dat er voor economische vluchtelingen geen plaats is. 'Het asielmisbruik moet stoppen! Albanezen, blijf hier!' Zo, dat waren Theo Francken en Sarah Smeyers, vanuit Tetovo en Presovo. Migratiepolitiek met ballen. België zet zijn illegalen op hotel. Macedonië stuurt ze de winterse bergen in, Griekenland sluit ze op in overbevolkte detentiecentra en Bulgarije werpt ze in de gevangene-

nis. Intussen blijven steeds meer vluchtelingen uit Azië en Afrika hun weg naar Europa zoeken via de Balkan. Europa koerst af op een humanitaire catastrofe, onvoorbereid als het is op de grootste migratiegolf uit de menselijke geschiedenis. Dat is de indirecte oorzaak waarom ik samen met parlementairen Theo Francken en Sarah Smeyers (N-VA) op een warme decemberavond in een pijnlijk klein autootje door Skopje

tuf, de hoofdstad van het bescheiden Balkanland Macedonië. Terwijl kersvers staatssecretaris voor Asiel en Migratie Maggie De Block (OpenVLD) thuis noest aan het blokken is, hebben Francken en Smeyers besloten om in de buik van de Balkan zelf de temperatuur te gaan meten. Uitzoeken waarom de verschillende 'succesvolle' ont-radingscampagnes van De Blocks voorganger, Melchior Wathelet (cdH) en van voormalig premier

Yves Leterme (CD&V) in deze regio hebben gefaald. Sinds de visumplicht voor Servië en Macedonië op 19 december 2009 en Albanië op 15 december 2010 verviel, ontstond de exodus van etnisch Albanese naar België. Deze asielzoekers kwamen hoofdzakelijk uit dezelfde regio, geografisch verdeeld over Albanië,

noordoostelijk Macedonië, Zuid-Servië en de Servische satellietstaat Kosovo, oftewel groot-Albanië. Maar ondanks Wathelets en Letermes herhaaldelijk borstgegriffel – “Het Albanese probleem is opgelost!” – was in 2011 maar liefst 1 op 6 asielzoekers in België etnisch Albanees. Het ging om duizenden mensen die op een dag in 2011 besloten om land en familie in te ruilen voor een onzekere toekomst in België. En hun aantal is eigenlijk groter, want over het aantal illegalen dat zonder registratie bij familie of vrienden in België onderdoek, bestaan geen cijfers.

Skopje is de uitvalsbasis voor de vijfdaagse *fact finding*-missie van de N-VA door Macedonië, Kosovo en Servië. Van het ene flutdorp

zoeken. Want een pak Albanese komen naar België om medische redenen. Kortom: tussen hoop en wanhoop een duidelijk antwoord zoeken op een van de grootste asielmysterieën in ons land.

Luie Walen

Dag één. We zijn nog maar net in de late namiddag geland in Macedonië of we krijgen al onmiddellijk straf nieuws te horen. Hoewel dit land helemaal aan kop staat in de miserie-index die de hoeveelheid economische ellende in 92 landen aangeeft, heeft het nu zelf last van illegalen. In het spookdorpje Lojane, op een kilometer van de Servische grens, zitten meer dan 400 vluchtelingen uit Pakistan, Iran, Bangladesh en Afghanistan muur-

Op weg naar een avondlijke update in Skopje met Nazim Rashidi, voormalig Balkan-correspondent voor de BBC, zien we meteen waar de klepel hangt in Macedonië. Bovenop de berg Vodno staat een enorm, verlichte kruis; een boodschap van algemeen nut van de extreem nationalistische Macedonische regering aan de 700.000 inwoners van Skopje. ‘Deze stad is van ons, orthodoxe Macedoniërs.’ En niet van de islamitische of katholieke Albanese, die nochtans een kwart van de bevolking van dit prachtige bergland uitmaken. Etniciteit en nationaliteit zijn geen voze begrippen in deze contreien. Geen uur nadat we het hotel hebben verlaten, vraagt een dakloze Roma of we Vlaming of Waal zijn. Intussen pookt hij met een stok in

“DE POORTEN VAN PARADIJS BELGIË ZIJN DICHT”

naar de andere morsige stad, praten met de Albanese burgemeesters, koffie slurpen in verloederde cafés en deprimerende kantoren, sneeuwstormen, ravijnen en ijsbanen trotseren om onder vier ogen te gaan met Servische activisten en vertegenwoordigers, gewone Albanese te horen en waar mogelijk de lokale ziekenhuizen te be-

vast. Via de Balkan wilden ze de EU in. Maar de Servische grenswachters lieten zich plots niet meer omkopen, de mensensmokelaars hebben de plaat gepoetst en Griekenland, Bulgarije en Roemenië moesten de Aziaten evenmin. Dus zitten ze vast in een winters spookdorp, zonder have en goed. *Fucked in Macedonia.*

zijn zelfgestookt grondvuurtje. “Vlaming dus? Dat is goed, want Vlamingen zijn harde werkers en Walen zijn luijeriken.” De trip door deze bergachtige regio is niet geheel zonder risico’s. Macedonië, Servië en Kosovo staan garant voor okselvocht en dichtgeknepen billen. De streek is gekend om haar mensenhandel en

N-VA'ers Sarah Smeyers en Theo Francken met de Albanese activist Valon Kurtishi (rechts).

N-VA op Albanese missie in Servië, Macedonië en Kosovo

georganiseerde misdaad. Een gevolg van de burgeroorlog in Macedonië (2001), de oorlog in Kosovo (1998-1999 en 2004) en de gewapende conflicten in Servië (1999-2001) na het uiteenvallen van de federale republiek Joegoslavië. De website van Buitenlandse Zaken waarschuwt dan ook voor mogelijke problemen. 'Het is aangeraden de hoofdwegen niet te verlaten en steeds overdag te reizen.' Onze Albanese fixer Artan beaamt: "De spanning tussen Slavische Macedoniërs en etnisch Albanen stijgt".

Vernietig België!

Dag twee. Voor we de verpauperde Albanen rond de Servisch-Macedonische grens opzoeken, plannen we eerst een dag met sterke Albanese jongens. De Macedonische grensstad Tetovo, de officiële Albanese hoofdstad van Macedonië, ligt vlakbij de Kosovaarse grens, op 40 kilometer van Skopje. De stad, net geen rovershol, is onaantrekkelijk, verpauperd, zonder bus of trein, zoutloos. Er wonen 90.000 mensen, voor driekwart Albanen. Hier hebben de Albanen in 1995 zelf een universiteit uit de grond gestampt, zodat ze in hun eigen taal les konden krijgen. Hier is zeer zwaar gevochten tijdens de burgeroorlog. "Vernietig België", lacht de Albanese activist Valon Kurtishi als we afscheid van hem nemen. De man wordt gevolgd door twee forse types, duidelijk staatsveiligheid. De Macedoniërs beschouwen Kurtishi

Een groot verlicht kruis op de berg Vodno zegt: 'Skopje is van ons, orthodoxe Macedoniërs'.

Zijn groepering Illyricum Libertas (Vrij Albanië) ijvert voor de hereniging van alle Albanen in één land. "Een verenigd Albanië in een verenigd Europa. Onze strijd is die van de Vlamingen: een volk, een taal, een land. Iedereen moet het recht hebben zich te verenigen met zijn bloedverwanten. Na 500 jaar Turkse, 100 jaar Joegoslavische en 20 jaar Macedonische overheersing hebben wij dat recht." Sadi Bexheti, de burgemeester van Tetovo en voormalig rector van de universiteit, kent de onderdrukingsproblematiek als geen ander. "Albanen zijn tweederangsburgers. De situatie in dit land verslechtert zienderogen, steeds weer moeten we onze rechten opeisen",

Theo Francken naast foto's van verdwenen etnische Albanen.

Uit de streek rond Tetovo vertrekken nauwelijks Albanen naar België. Asielzoekers komen vooral uit de streek rond Lipkovo en Kumanovo.

"Ik begrijp dat arme en jonge Albanen als economische vluchtelingen in België aanspoelen. Maar dat is geen oplossing. België moet ze repatriëren, maar tegelijk ook onze regering onder druk zetten. Eisen dat alle burgers gelijk behandeld worden." Francken & Smeyers vervullen intussen hun rol met verve: Francken, streng in pak en das, introduceert, imponeert en lanceert vragen; Smeyers noteert, intervineert en sluit het gesprek af met enkele welgemikte, penetrante opmerkingen. Dit is een goed geolied duo.

Een bezoek aan het plaatselijke ziekenhuis verbijstert. "Ik ga naar buiten", zegt Francken na enkele mi-

nuten. Later, op weg naar Pristina voor een gesprek met het Kosovaars parlements lid Visar Ymeri over geopolitiek in de Balkan, blijft het een lange tijd stil in de auto.

"Het is geweten dat je een ziekenhuis vaak zieker verlaat dan als je er binnengaat", zegt fixer Artan droogjes. "Wie zich geen privé-kliniek kan veroorloven, moet hopen op het beste." 's Avonds lees ik op de migratieblog van Francken & Smeyers: 'Aftandse, groezelige gebouwen en kamers, overwerkte verpleegsters en dokters en ellenlange wachtrijen. In de psychiatrische instelling was het helemaal deprimerend. De geesteszieken zitten er in een gebouw dat tot op de draad versleten en onderkomen is.'

95% werkloosheid

Kommer en kwel tijdens dag drie. We stoppen op acht kilometer van

"Onze strijd is die van de Vlamingen: één volk, één taal, één land. Iedereen heeft het recht zich te verenigen met bloedverwanten."

immers als een extremist en de kans is groot dat hij voor vier jaar in de bak wordt gedraaid. "Omdat ik een graffiti met een kaart van Groot-Albanië op een muur heb aangebracht", zegt hij. "Dat ze mij maar opsluiten, ik geef er niet om."

zegt hij. "Albanen krijgen slechts 10% van de overheidsmiddelen, terwijl we meer dan 25% van de bevolking uitmaken. Intussen worden in Skopje miljoenen euro's verspild om de stad een Slavisch uiterlijk te geven. Op deze manier is er geen toekomst voor ons land."

DE KATER ACHTERAF “MAGGIE WAS BETER MET ONS MEEGEKOMEN”

Vijf dagen luisteren naar ellende, daar worden Francken en Smeyers ook niet vrolijker van. Ook niet van de laatste ontmoeting, met Roma-parlementslied Azbija Memedova. De Roma hebben het nog erger dan de Albanezen, zegt ze. Ze zijn onzichtbaar, werkloos, leven in hun getto in Skopje. Het is een onderklasse. Onze fixer Artan krijgt intussen slecht nieuws. Niet alleen wil de minister van Binnenlandse Zaken Gordana Jankulovska niet met de Vlamingen praten (“Ik vrees dat ze ons op tv gezien heeft”), ook zijn baan bij de United Nations Development Programme staat op de helling. Had hij maar geen Belgen moeten gidsen.

Wat blijft jullie bij van deze Balkanmissie?

SARAH SMEYERS: “De troosteloosheid, de ingehouden woede, de frustratie en wanhoop van de Albanezen. Ik denk aan de leraar in het dorpsschooltje die me vertelde dat hij zo veel leerlingen had verloren omdat ze naar Europa waren vertrokken. Mijn hard bloedt als ik denk aan het lot van al die kinderen in die verarmde dorpen.”

THEO FRANCKEN: “Het gaat helemaal niet goed met de Balkan. Ik ben geschrokken van de verregaande discriminatie van de Albanezen. Van hun armoede en achteruitstelling. Vooral het gesprek met de gedepriimeerde burgemeester van Presevo liet een diepe indruk op me na. En de mensenrechtenactivist die vertelde met welke van de pot gerukte verhalen Albanezen proberen om zich voor te doen als politieke vluchteling. Logisch als je zo'n laks asielbeleid hebt, zei hij.”

Verandert deze trip jullie asielstandpunt?

SMEYERS: “We blijven bij ons standpunt: geen plaats voor economische, wel voor politieke vluchtelingen in België. We kunnen niet het asielcentrum van de wereld zijn. Dat moet de mensen hier snel en nog harder duidelijk gemaakt worden.”

FRANCKEN: “Alle Albanezen die we de afgelopen dagen gesproken hebben, steunden ons daarin. Ze begrijpen een hardere aanpak in België. De oplossing voor de Albanese problemen ligt in de Balkan zelf.”

Jullie hadden een duidelijke boodschap aan de overheden in Belgrado en Skopje.

FRANCKEN: “Ja, stop de discriminatie en marginalisering van de Albanezen, investeer in hun regio's. Anders breken er opnieuw gewapende conflicten uit.”

SMEYERS: “Daarnaast moet de EU druk uitoefenen opdat Servië en Macedonië al hun burgers op gelijke manier behandelen. Er zit iets serieus fout in het beleid.”

Oké, maar de EU kent het probleem en vindt het geopolitiek blijikbaar van weinig belang.

FRANCKEN: “Dan moet België het voortouw nemen en de EU aansporen om ter plaatse aan ontwikkeling te doen. De harde realiteit schildert toch een heel ander beeld dan cijfers en regels in EU-rapporten. Vooral Servië is verschrikkelijk. In Macedonië maken de Albanezen minstens 25% van de bevolking uit, in Servië minder dan 1%. Daar zijn ze complete nobody's.”

Kent de Belgische overheid de situatie van de Albanezen in de Balkan?

SMEYERS: “Na wat ik hier gezien en gehoord heb, heb ik grote vra-

gen bij onze 'specialisten' die zich bezighouden met asieldossiers uit deze streken.”

FRANCKEN: “De Albanese Belg Kamberi vertelde dat er in zijn kindertijd een handvol Albanezen in Namen woonden, nu bijna 800. Dat zegt toch genoeg.”

Hoe beoordelen jullie de vroegere ontradringsbezoeken van Wathélet en Leterme?

SMEYERS: “Een lachertje. Ik denk niet dat ze wisten wat ze hier kwamen doen. Ze hadden net als ons de Albanezen moeten spreken, hun levensomstandigheden zien en de oorzaak van hun migratie onderzoeken. Wathélet en Leterme waren tevreden met de voorgekauwde praatjes van de plaatselijke overheden.”

Wat volgt er concreet uit jullie Balkanmissie?

FRANCKEN: “Nu kunnen we parlementair aan de slag. België moet een initiatief nemen, een delegatie van Albanese overheidsfunctionarissen naar Brussel halen. Want als de migratiestroom niet drastisch afneemt, kunnen we niet anders dan de visumliberalisering intrekken. En dat is voor de Macedoniërs noch voor de Albanezen een goede zaak.”

Jullie boodschap aan Maggie De Block?

SMEYERS: “Een klaar en duidelijk asielbeleid, met een sterk terugkeerbeleid. Duidelijke procedures en een wet zonder achterpoortjes. Duidelijke communicatie ook naar de Balkanlanden en de migratie-industrie die op kap van arme drommels miljoenen verdienen: de poorten naar 'paradijs' België zijn dicht. Maggie was beter met ons meegekomen.”

de grens met Servië. Het wordt Sarah Smeyers even te machtig na een gesprek met enkele werklozen in een zielloos café in het dorpje Slupcane. Ze pinkt een handvol tranen weg. Slupcane is een van de 23 dorpen van de gemeente Lipkovo. Hier wonen bijna uitsluitend etnisch Albanezen. Tijdens de burgeroorlog kreeg het samen met Lipkovo, het grootste dorp in de

gelijknamige gemeente, het zwaarst te verduren. 640 huizen werden beschadigd of vernietigd, 13 bleven er intact. Het conflict tussen de Albanese rebellen van het UCK en de regeringstroepen is nog van elke muur af te lezen. Iedereen kent hier wel iemand die naar België is vertrokken. De groezelige, met kogelgaten doorboorde huizen vertellen waarom: de bur-

geroorlog heeft deze arme regio in extreme armoede gestort. En het daaropvolgende vredesakkoord van Ohrid tussen de Macedonische regering en de Albanese rebellen bleef dode letter. Er wordt geen euro geïnvesteerd in deze regio. Etnische Albanezen zijn tien jaar na de oorlog genaaid. Slupcane is diepe tristesse. Afval borduurt het slome stroompje, op

straat zijn enkel schurftige honden, kinderen en gehooftoekte vrouwen te zien.

De lokale dorpschef steekt van wal: “Op 5% na is iedereen hier werkloos. Veel jongeren hebben niets aan hun diploma van hoger onderwijs. Er is zelfs geen euro voor een speelpleintje. Werklozen overleven van een uitkering van 40 euro per maand. De laatste uitkering dateert van vier maanden geleden. Er zijn geen basisvoorzieningen, nul investeringen, niks.’ En dus bollen veel dorpelingen het af richting paradijs, en dat is België. “Leuk is het niet”, zegt hij. “We leven hier al honderden jaren, dit is thuis.” Buiten wandelt een groep gehooftoekte vrouwen voorbij. Een foto nemen, wordt Sarah Smeyers ten strengste afgeraden. De marginalisering van deze mensen heeft hun geloof verhard.

Ook voor de bewoners van Lipkovo is België reisbestemming nummer 1. De burgemeester ontvangt de Vlaamse gasten met alle *pomp and glory*. Politie van het stadhuis, cadeautje, vlaggetjes, de nationale pers uitgenodigd. Het dorp ligt vlakbij twee diepe meren. Een dam zorgt ervoor dat de ‘Macedonische’ stad Kumanovo van water wordt voorzien; voor de Albanese dorpsbewoners is er geen druppel. “Mensen moeten zelf hun waterleidingen bekostigen: 500 euro, en een onbetaalbare zaak”, zegt burgemeester Sadulla Duraku. “De oorlog heeft alles vernietigd, we hopen op EU-fondsen en donaties om de leidingen in de regio aan te leggen. Zonder nieuwe wegen, investeringen en werk zullen mijn mensen blijven migreren. De crisis in België zette Vlaanderen op de kaart, zo zal een crisis in Macedonië de Albanezen in het spotlicht zetten. Ik vrees dat er opnieuw gewapende conflicten zullen uitbreken.”

Even later mogen Francken & Smeyers hun missie uitleggen voor de camera's van enkele tv-stations. Hun boodschap: ‘Onze asielcentra zijn vol, economische vluchtelingen kunnen niet, blijf in uw land. En anders komt er een einde aan de visumliberalisering. En aan de regering in Skopje: stop de discriminatie van Albanezen!’ Wat later bezoeken we een schooltje – o zo smerig en droevig – en

Sarah Smeyers in een schooltje in Lipkovo: troosteloosheid troef.

“De Roma hebben het nog erger: ze zijn onzichtbaar, werkloos en leven in een getto.”

een ziekenhuis – o zo derdewerelds en vunzig. “Veel mensen vertrekken met zieke kinderen naar België”, hadden de werkloze kof-fieslurpers in Slupcane gezegd. We begrijpen waarom.

De Grote Watheletshow

Dag vier, sneeuw in Servië. “Wathelet”, knikt een Albanese journalist boven zijn Turkse koffie. We praten in een doodverlaten restaurant in Presevo, de belangrijkste Servische stad in de gelijknamige en beruchte vallei die grenst aan Macedonië en Kosovo. Vanuit deze troosteloze streek vertrokken duizenden Albanese kinderen het afgelopen jaar naar België. Halve dorpen staan leeg. De journalist vertelt fijntjes: “Wathelet stapte uit het vliegtuig, sprak met de overheid, ging op restaurant en hup: weg was hij. De gewone mensen, de plaatselijke burgemeesters en organisaties heeft hij niet gesproken. Het Albanese probleem kent hij niet.” Francken & Smeyers luisteren zich de oren van het hoofd. De N-VA'ers beklemtonen dat de partij het zelfbeschikkingsrecht van Albanese altijd en vanaf het begin heeft gesteund. Vlamingen, Catalanen, Basken of Albanese: hun strijd is dezelfde. Wat later worden we vervoegd door Belgzim Kamberi, een beminnelijke Belgische Serviër van Albanese afkomst, maar ook mensenrechtenactivist en adjunct-hoofdredacteur van de krant Le Courrier des Balkans. “Mijn unieke voornaam heb ik te danken aan mijn geboorte in Namen”, lacht hij. Hij werd in juni nog gearresteerd

omdat hij protesteerde tegen de schendingen van de mensenrechten van de Albanese minderheid in Servië.

BELGZIM KAMBERI: “Er is minder geweld dan vroeger, maar Albanese worden ook hier op allerlei manieren gediscrimineerd en gemarginaliseerd. Zo worden de universitaire diploma's van onze studenten niet erkend en is er geen werk meer. Slechts 5% van de mensen werkt legaal. En jonge mensen zonder vooruitzichten migreren massaal naar België, het meest humane land van de EU. Ik heb medelijden met ons land, omdat het voor haar erg gastvrije asielhouding de hoogste prijs betaalt voor de versplinterde migratiepolitiek van Europa. België is te soft, heeft te weinig nagedacht over haar asielprocedures. De oplossing is meer duidelijke migratieregels.

»Ik krijg massa's mensen over de vloer die naar België willen migreren. Hoewel België asielaanvragers terugstuurt, blijft het idee dat België dat niet doet met Albanese. En dat is niet onlogisch, want velen verblijven illegaal in België. Ik ken Albanese Serviërs die al twintig jaar in België leven en werken. Hun verhalen circuleren hier volop en zijn de reden waarom mensen hun land, huis, vee en al hun bezittingen verkopen voor een busticket naar Brussel. Ze zijn zo wanhopig dat ze de meest bizarre redenen verzinnen om als vluchteling in aanmerking te komen. De exodus naar België kan enkel stoppen als het leven hier beter wordt. De Belgische overheid moet onze regering onder druk zetten. Ik heb dit alles ook aan mijnheer Wathelet ver-

teld. Hij was er niet blij mee.” Kamberi heeft net Lojane bezocht, het dorpje waar honderden Aziatische migranten gestrand zijn.

KAMBERI: “De situatie is heel erg. En er komen elke dag meer vluchtelingen. Wie hen helpt, riskeert een gevangenisstraf. Ook het Rode Kruis of ngo's mogen niet helpen. En dus vinden de illegalen onderdak in de vele lege huizen in het dorp. Voor 5 euro per dag. Een andere groep vluchtelingen is door de autoriteiten gewoon de bergen ingestuurd. Zonder boe of ba.”

Dank u, België!

Helse sneeuwbuien jagen ons naar het schamele kantoor van de burgemeester van Presevo. Hij klinkt erg depressief. “Niet economische redenen doen de Albanese naar België vertrekken”, zegt Ragmi Mustafa mat. “Want dan zouden ook veel Slavische Serviërs hun koffers naar Brussel pakken. Vroeger probeerden de Serviërs ons met wapens uit de vallei te verdrijven, nu doen ze dat via marginalisering en discriminatie. Ze willen al heel lang deze streek koloniseren. Al tien jaar maakt een politieregime hier mobiliteit heel moeilijk. Als burgemeester van de grootste stad in het zuiden van Servië heb ik nooit een minister gezien. Mijn broer, die al twaalf jaar in België woont, heeft er meer rechten dan ik hier. De enige oplossing voor de drie grote Albanese gemeenten in deze vallei is aanhechting bij Kosovo.”

Voor de camera's komen Francken & Smeyers nog eens sterk uit de hoek. Ook in Belgrado zal hun boodschap die avond aankomen.

Terwijl de parlementsleden winterbanden op de voorwielen van ons autootje proberen te leggen, neem ik poolshoogte in het plaatselijke ziekenhuis. En jawel: ook hier *la tristesse*. In deze instelling leg ik zelfs mijn hond niet op een kamer.

De laatste dag hebben we in Skopje een afspraak met het Albanese parlements lid Orhan Ibrahim.

ORHAN IBRAHIMI: “België heeft de Albanese in tijden van crisis altijd geholpen, ook toen dit land nog communistisch was. We zijn dat niet vergeten. Toch vind ik het logisch dat uw regering economische vluchtelingen terugstuurt. De oplossing ligt immers hier. België en de EU moeten Macedonië onder druk zetten. In plaats dat de overheid de Albanese uit hun oude geboortegronden proberen te verdrijven, zijn er investeringen nodig. Fabrieken, wegen, waterleidingen, werkgelegenheid en financiering van scholing. De door de EU gevraagde wettelijke veranderingen mogen geen dode letter blijven. De ongelijkheid wordt elke dag verder uitgebouwd. In Skopje spendeert de regering 400 miljoen euro aan een beeldenproject, terwijl de mensen in de dorpen verkommen. Er is iets aan het breken in dit land.

»De internationale gemeenschap kent de situatie, maar in rapporten is daar nauwelijks iets over te vinden. Ik weet dat u eraan denkt om de visumliberalisering in te trekken, maar dat zou nefast zijn voor onze jeugd. En dan zal de overheid dat gebruiken om de Albanese te criminaliseren. Wordt het in Macedonië beter, dan zullen velen uit België terugkeren.” ■